

е обѣщаль на оногова, който убие ламята, своята дѣщеря за жена, а слѣдъ смъртъта му и цѣлото царство да наслѣди.

Ловецътъ нищо не продумалъ вече, а на другото утро зелъ си звѣрчетата и заедно съ тѣхъ отишълъ и се изкачилъ на високата планина. На върха ѝ имало малка черквица, а на олтаря стояли три пълни чаши и до тѣхъ една записка: „Който изпие чашитѣ, ще бжде най-силния човѣкъ на земята, и ще може да владѣе мечтъ, който е заровенъ прѣдъ вратата на черквата.“ Ловецътъ не пилъ отъ чашитѣ, ами право излѣзълъ и намѣрилъ заровения мечъ, ала не могълъ отъ мѣстото да го подигне. Тогава отишълъ, изпилъ чашитѣ и станалъ доста силенъ за да подигне меча, а ржката му могла твърдѣ свободно да го движи. Кога настѣпилъ часътъ да се доведе на ламята царската дѣщеря, трѣгнали всички къмъ планината и нея я придружилъ царътъ и веломожитѣ му. Тя съгледала отъ далечъ ловеца горѣ на ламяната планина и помислила, че това е ламята, която стои и я чака, та не искала да се възкачи, ала най-сетнѣ, понеже цѣлиятъ градъ трѣбвало инѣкъ да загине, тя се рѣшила да измине тоя тежъкъ пѣтъ. Царътъ и придворнитѣ се върнали, потопени въ жалъ, назадъ, а само главниятъ велможа трѣбвало да стои тамъ и отдалечъ всичко да изгледа.

Когато царската дѣщеря се качила горѣ на планината, ламята я нѣмало тамъ, а билъ само младиятъ ловецъ, който започналъ да я утѣшава, казалъ ѝ че иска да я освободи, завелъ я въ черквата и я затворилъ тамъ. Не се минало много, ето че се подала съ голѣмъ трѣсъкъ седмоглавата ламя. Щомъ съгледала ловеца, тя се зачудила и запитала: „За какъвъ ловъ си дошълъ тукъ въ планината?“ Ловецътъ отговорилъ: „Съ тебе ще съ боря!“ А ламята отвърнала: „Толкова юнаци оставиха тукъ кости, нека и тебе да те уредя“, и започнала да пуца силенъ огънь изъ седемтѣ си ноздри. Отъ огъня се подпалила трѣвата и ловецътъ щѣлъ да изгори, но се притекли животнитѣ и го изгасили. Тогава ламята налетѣла върху ловеца, но той завъртѣлъ меча, захвучалъ съ него въ въздуха, и ѝ отрѣзалъ три глави. Ала сега тепърва се разлютила силно ламята, подигнала се въ въздуха, започнала да бѣлва силенъ огънь

върху ловеца и се готвѣла да се хвърли съ всичка сила върху него, но ловецътъ ловко замахалъ съ меча си и ѝ отсѣкълъ още три глави. Чудовището изнемошѣло, паднало на земята долѣ, но пакъ не се прѣдавало, ами се готвѣло още веднажъ да се хвърли върху ловеца, но той събралъ всичкитѣ си послѣдни сили и съ единъ ударъ и отрѣзалъ опашката; и понеже вече омалѣлъ и не можелъ по-нататкъ да се бори, повикалъ звѣроветѣ си, които я раскъсали на парчета. Като се свършила борбата, ловецътъ отворилъ черквата и намѣрилъ царската дѣщеря, че лежи прострѣна на земята, понеже отъ страхъ и уплахъ, слушайки боя, тя изгубила съзнание. Той я изнесълъ навънъ, и когато тя се свѣстила и си отворила очитѣ, той ѝ показалъ раскъсаната ламя и ѝ казалъ, че е вече свободна. Тя се зарадвала и рекла: „Сега ще бждешъ моя най-обиченъ съпругъ, понеже татко ми ме е обѣщаль на тогова, който убие ламята“. Слѣдъ туй си откачила своя герданъ отъ корали, и го раздѣлила на животнитѣ за награда, а на лѣва обѣсила златно замъче. А пѣкъ своята кърпичка, на която било навезено името ѝ, тя подарила на ловеца, който отрѣзалъ язицитѣ отъ отсѣченитѣ глави на чудовището, заврѣзалъ ги въ кърпичката и ги турилъ въ пазвата си.

Когато се свършило всичко, ловецътъ се усѣтилъ много уморенъ и отпадналъ отъ лютиятъ бой съ ламята, та рекълъ на дѣвойката: „Ние и двамата сме отпаднали, добрѣ е да полегнемъ малко.“ Царкинята се съгласила и тѣ легнали на земята, а ловецътъ рекълъ на лѣва: „Ти ще пазишъ стража, да не би нѣкой въ съня да ни нападне“, и заспали и двамата. Лѣвътъ се спружилъ до тѣхъ, за да пази, но и той билъ уморенъ отъ борбата, та повикалъ мечката и ѝ рекълъ: „Легни до мене, азъ ще трѣбва да мигна малко, а ако нѣщо се случи, разбуди ме!“ И легнала мечката до него, ала и тя била много уморена отъ боя, та повикала вълка и му рекла: „Легни тука до мене, азъ ще трѣбва да дрѣмна малко, но, ако се случи нѣщо — събуди ме веднага!“ Легналъ вълкътъ до нея, ала и той билъ уморенъ, та повикалъ лисицата и ѝ рекълъ: „Легни до мене, да мигна малко, че съмъ уморенъ, ала, ако дойдѣ нѣщо, ти ме събуди веднага!“ Легнала лисицата до